

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 22. ŠTEV. 3.

MAJ — JUNIJ 1926.

† Kardinal Janez Cagliero.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

† Kardinal Janez Cagliero. — Iz življenja pokojnega kardinala. — Že slavčki žvrgolijo. — Iz naših misijonov. — Milosti Marije Pomočnice. — Praznik Marije Pom. kristjanov na Rakovniku. — Nekrolog.

SLIKE: Kardinal Cagliero na mrtvaškem odru. — Belg. Kongo: Sv. krst. — Sal. misijonar Colbacchini kot kačik Bororcev. — Bororski kačik v gala-opremi. — Belg. Kongo: Misijonar uči zamorce zidati hiše. — Salez. škofje za pogrebom kard. Cagliera.

Naznanilo.

Na ponovno prošnjo od raznih strani smo sklenili, da otvorimo s prihodnjim šolskim letom na Rakovniku tudi oddelek za dijake, ki obiskujejo javno gimnazijo (konvikt). Zaenkrat se bodo sprejemali dijaki za prvi in drugi gimnazijski razred. Za pogoje se je obrniti na vodstvo sal. zavoda na Rakovniku, ki bo na željo uposlalo tozadevni prospekt.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti, zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 7. 18 — 2. 2. 8 — 3. 6. 24 — 4. 3. 27 — 5. 1. 30 — 6. 9. 12 — 7. 3. 3 — 8. 5. 10 — 9. 3. 5 — 10. 7. 6 — 11. 8. 17 — 12. 2. 28 — 13. 8. 19 — 14. 7. 20 — 15. 4. 13 — 16. 5. 2 — 17. 6. 25 — 18. 4. 30 — 19. 8. 25 — 20. 7. 8 — 21. 2. 24 — 22. 4. 13 — 23. 3. 30 — 24. 5. 14 — 25. 1. 19 — 26. 6. 18 — 27. 4. 17 — 28. 2. 27 — 29. 5. 7 — 30. 2. 19

V juliju: 1. 3. 25 — 2. 1. 14. — 3. 5. 12 — 4. 6. 26. — 5. 4. 20 — 6. 7. 5 — 7. 9. 1 — 8. 8. 11 — 9. 3. 13 — 10. 6. 3 — 11. 1. 15 — 12. 5. 23 — 13. 2. 16 — 14. 4. 22 — 15. 8. 18 — 16. 9. 17 — 17. 3. 18. — 18. 8. 7 — 19. 1. 9 — 20. 4. 8 — 21. 2. 6 — 22. 9. 21 — 23. 6. 29 — 24. 6. 17 — 25. 4. 13 — 26. 9. 15 — 27. 7. 14 — 28. 8. 27 — 29. 3. 31 — 30. 7. 30 — 31. 3. 25

Novi častilci in častilke.

24. 5. 14 Sterbenk Marija — Justa Iskra — Marjeta Hederik — Helena Kriznik — Marija Pregrad — Marija Pregred — Bogovič Marija.

Pozor!

Praznik Marije Pom. bomo obhajali letos dne 23. in 24. maja. Za sotrudništvo polovična vožnja! Glej spored praznika na strani 59 tega lista!

Tečaji v „Domu duhovnih vaj“ v 2. četrletju 1926.

Maj: 1. — 5. za mladeniče; 13. — 17. za železničarje; 22. — 26. za može.

Junij: 3. — 7. za mladeniče; 14. — 18. za duhovnike; 19. — 23. za mladeniče; 26. — 30. za delavce.

Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj zadnjega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v „Domu“ zvečer do 6. ure prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno priglase in natančno povedo, kdaj žele opraviti duh. vaje. Kdor bi bil pozneje tako zadržan, da ne bi mogel priti se mora pravočasno odglasiti, da napravi mesto drugemu. Če se na to ne pazi, nastanejo lahko velike neprilike. Oskrbnina znaša za ves čas 120 D. — Pišite na naslov: **Vodstvo „Doma duhovnih vaj“, Ljubljana, Zrinjskega 9.**

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

† Kardinal Janez Cagliero.

Dne 28. februarja je umrl v Rimu kardinal Janez Cagliero. Ta vest je pretresla in napolnila z veliko žalostjo vso salezijansko družino, vse naše prijatelje in dobrotnike, posebno pa one, ki so pokojnega kardinala osebno poznali.

Že od mesca novembra se kardinal ni počutil dobro; napadala ga je vročina in začela so se pojavljati vznemirljiva znamenja. Rajniki je takoj uvidel, kako je z njim: zbral je vse svoje duševne moči ter se jel pripravljati na odhod. Niti za trenutek ga ni zapustila običajna vedrost ter se je popolnoma vdal v božjo voljo. Večkrat je ponavljal: v božjih rokah s.no. Noči so postajale nemirne. Kadar je slutil, da ne bo mogel spati, se je priporočil Savio Dominiku, ki je bil njegov tovariš in prijatelj v prvih letih Oratorija, da bi mu po priprošnji don Bosca in Marije Pomočnice pomagal počivati. Če so ga zjutraj vprašali, če je bil uslišan, je odgovarjal šegavo, kakor je bila njegova navada: dobro so se držali; ali pa: malo gluhi so bili danes, kakršna je že bila noč.

Zdravniki so se odločili za operacijo. Pokojni se je mirno vdal in prestal vso operacijo z nenavadno potrpežljivostjo pri popolni zavesti, ker ga zaradi visoke starosti niso mogli uspati.

Bolj se je bližal koncu, bolj se je stopnjevala njegova pobožnost, zaupanje v Boga in popolna vdanost v njegovo sv. voljo. Smrti se ni bal in misel nanjo ni prav nič motila ubranosti njegovega duha, ki je ohranil do poslednjega izdiha vso svojo prožnost. Smrt je zanj le odgrnila zaveso, ki ga je ločila od čast. don Bosca in Savio Dominika.

Po operaciji je živel še 13 dni. Mnogo se je molilo za njegovo ozdravljenje; on pa je ponavljal: pustite me, da grem. Njegovo srce je napolnjevalo domotožje po nebeški domovini; zahrepenelo se mu je po večnem počitku in po združenju z Bogom v večni slavi; duša mu je zaslutila klic Gospodov.

Dne 27. februarja je prejel sv. popotnico iz rok salez. škofa msgr. Guerra. Ko je prejel Jezusa v svoje srce, se je ves zatopil v pobožno zamaknjenje: želel je biti sam z ženinom svoje duše, ki je prišel še enkrat obiskat svojega zvestega hlapca.

Zvečer se je zbralo pri njem mnogo naših sobratov. Kardinal jim je obnavljal spomine na don Bosca in na prva leta v Oratoriju. Nato jih je poslal počivat ter naročil, naj mu drugo jutro zopet prinesejo sv. obhajilo. Ob enajstih zvečer pa se mu je stanje nenadno poslabšalo. Prejel je še papežev blagoslov in sv. poslednje olje. Dali so mu v roke križ in začel je umirati. Zdajci mu zaigra smeh na ustnicah: bilo je v slovo. Izdihnil je svojo dušo ob $\frac{1}{24}$ zjutraj.

Vest o smrti se je razširila kot blisk. Časopisje brez razlike strank je pisalo o njem obširno in z največjim spoštovanjem. Tri dni je bilo njegovo truplo izpostavljeno. Velika množica iz vseh slojev je prihitela, da izkaže pokojniku poslednjo čast.

Pogreb je bil veličasten. Udeležilo se ga je 23 kardinalov, ves dimplomatski zbor, državne civilne in vojaške oblasti in velika množica ljudi. Pokopali so ga začasno na pokopališču Campo Verano v kapeli Propagande.

Pokojni kardinal je bil rojen v Castenuovo d'Asti dne 11. jan. 1838. Dočkal je tedaj redko starost 88 let. V zgodnji mladosti je izgubil očeta. Don Bosco ga je sprejel v Oratorij l. 1851. Cagliero je tako vzljubil tega velikega vzgojitelja mladine, da se ga je oklenil z vsem žarom svoje duše in ostal pri njem vse življenje. Postal je eden izmed njegovih najbolj odličnih sinov, prvi sal. misijonar, prvi sal. škof in kardinal, dika in ponos vse salezijanske družbe.

Pokojni se je odlikoval po veliki pobožnosti do Marije Pomočnice, o kateri je govoril ob vsaki priložnosti, in po delavni ljubezni do sv. stolice, za katero je bil pripravljen, po don Boscovem zgledu, žrtvovati vse svoje moči. Kako pa je ljubil don Bosca in sal. družbo, pričajo njegove besede, ki jih je izgovoril na Rakovniku: ko bi še tisočkrat prišel na svet, bi vedno hotel biti zopet salezijanec.

Slovenci pa imamo še poseben vzrok, da ohranimo pokojnega kardinala v blagem in častnem spominu. Kdo se ne spominja z velikim veseljem onih nepozabnih dni Marijanskega kongresa in posvetitve cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku? Da so bili oni dnevi tako lepi, da je bila proslava Marije Pom. tako veličastna, se imamo za Bogom v prvi vrsti zahvaliti njemu, ki je s svojo navzočnostjo dal vsej slovesnosti poseben sijaj.

Kako mu je bila pri srcu cerkev Marije Pom. na Rakovniku! Našim slovenskim sobratom v osrednji bogoslovnici v Turinu je zadnji dve leti večkrat ponavljal: hitite z zidavo, da ne bo prepozno! Jaz hočem biti pri posvetitvi navzoč. In res je bil. Zadje dneve pred odhodom v Jugoslavijo, je bil bolan; vsi so bili prepričani, da ne bo zmožel potovanja. Toda volja pokojnega je bila silnejša nego telesna utrujenost. Ni se ustrašil dolge poti in došel je v Ljubljano v najboljšem razpoloženju. Marijanske slavnosti so napravile nanj globok vtis. Tudi pozneje se je vedno z veseljem spominjal lepih dni, ki jih je preživel med Slovenci. Posebno ga je navdušila iskrena pobožnost in velika ljubezen do Marije našega ljudstva, o kateri se je prepričal na lastne oči. O tej pobožnosti in ljubezni je po svojem povratku v Italijo često pripovedoval posebno našim sobratom. Na Rakovniku je pustil za spomin svojo sliko z napisom v slovenskem jeziku: Kardinal Janez Cagliero, salezijanec in Slovenec v ljubezni.

S pokojnim kardinalom je izgubila sal. družba najodličnejšega člana, katoliška cerkev gorečega misijonarja in človeštvo velikega civilizatorja. Našemu so-trudništvu ga toplo priporočamo v molitev. Slava njegovemu spominu!

Iz življenja pokojnega kardinala.

1851 — 1875.

Prvi sestanek z don Boscom.

Prvikrat je spoznal don Bosca l. 1850. Bilo mu je tedaj 12 let. „Videl sem ga“ tako pripoveduje sam „v družbi g. župnika, učitelja in več duhovnikov. Opazil sem, s kolikim spoštovanjem so občevali z njim. Njegova ljubeznivost in prijaznost je napravila name nena-

vaden vtis; prepričal sem se, da mora biti to svet mož. Naš g. župnik, ki me je zelo rad imel, me prestavi don Boscu.

„Slišal sem, da bi ti rad postal zdravnik.“

„Nikakor ne; jaz ne maram biti zdravnik!“

„Da, da, zdravnik in sicer tak, da boš duše zdravil.“

Jeseni istega leta se je vrnil v Castelnuovo

v spremstvu mnogih dečkov, ki jih je pripeljal iz Turina, da bi z njimi obhajal v Becchi praznik roženvenske Matere božje. Približal sem se don Boscu. Nasmehnil se mi je in rekel: „Ti si tisti mali Cagliari, ki želiš iti z mano v Turin? Prav! Bodi stanoviten in v kratkem se zopet vidiva.“

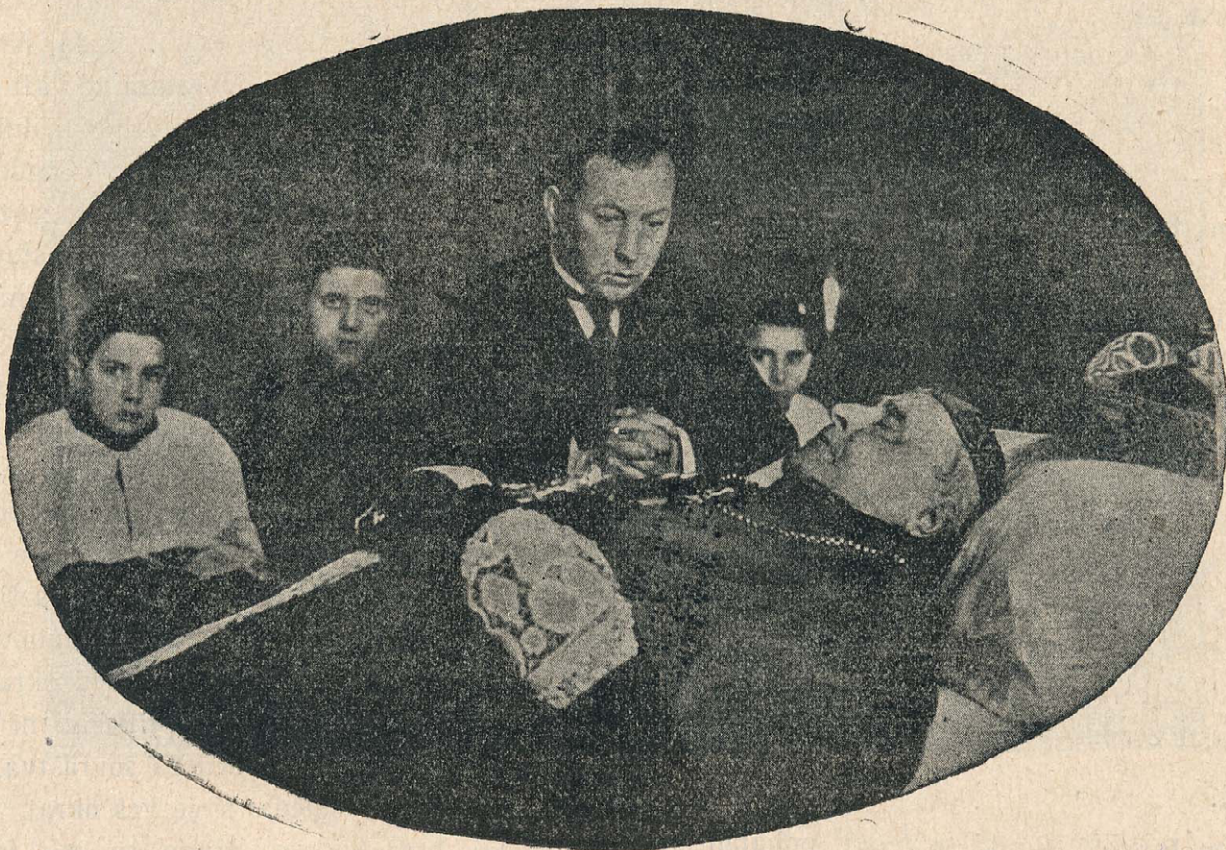
Na praznik Vseh svetnikov so ga povabili za pridigo o vernih dušah. Spremljal sem ga na prižnico kot ministrant. Ko sva se po pridigi vrnila v zakristijo, mi reče:

„Hočeš torej na vsak način z mano v Turin?“

rodno hišo in šel z don Boscom v Turin. Bilo je 2. nov. 1851.

V Oratoriju.

Kakšno je bilo tedaj življenje v Oratoriju, je težko popisati. Don Bosco je skrbel kot najljubeznivejši oče za svoje gojence, gojenci pa so ljubili z vsem srcem svojega dobrotnika ter se ga vedno bolj tesno oklepali. Don Boscovi ideali so polagoma postajali tudi njihovi ideali in mnogi so sklenili ostati pri njem vse življenje. Med njimi je bil tudi Janez Cagliari.

Kardinal Cagliari na mrtvaškem odru.

„Da!“

„Prav! Povej svoji mamici, naj se zvečer oglasi pri meni v župnišču, da se pogovoriva.“

Še isti večer sem šel z materjo k don Boscu.

Don Bosco je rekel materi:

„Dobra Terezija, prav je, da ste prišli: čakal sem vas. Pogovoriva se torej o najini kupčiji. Ali je res, da mi hočete prodati sina?“

„Oh, prodati ne, pač pa ga vam dam za stonj, ako ga sprejmete.“

„Še boljše,“ je odvrnil don Bosco. „Pripravite mu vse potrebno; jutri bo šel z mano in jaz bom njegov oče.“

Naslednjega dne je Janez Cagliari zapustil

Bilo je dne 26. jan. 1854. Don Bosco je poklical v svojo sobo gručo svojih najboljših gojencev in jim razodel načrt osnovati salez. družbo, ki bi mu pomagala pri njegovem delu za blagor mladine. Skoro vsi — med njimi tudi Cagliari — so se izjavili, da so pripravljeni ostati z njim vse življenje.

V istem letu je v Turinu razsajala kolera. Tudi Cagliari je smrtnonevarno zbolel in zdravniki so obupali nad njegovim ozdravljenjem. Don Bosco je prišel k njegovi postelji in ga vprašal: „Hočeš li ozdraviti ali iti v nebesa?“

„Boljše je, da grem v nebesa.“

„Prav; vendar ti hoče Marija vrniti zdrav-

je. Postal boš klerik in duhovnik. S svojim brevirjem boš šel daleč, daleč . . . Tedaj pa se odpre pred don Boscovimi očmi — kakor je sam pripovedoval 30 let pozneje — čudovita prikazen. Okoli Caglierove postelje so stali divjaki visoke rasti in drznega pogleda, bronaste barve, z dolgimi, gostimi in črnimi lasmi. Don Bosco tedaj ni vedel, odkod so ti divjaki, a pozneje se je prepričal iz zemljepisnih knjig, da so bile one prikazni podobne prebivalcem Patagonije in Ognjene zemlje.

Cagliero je mahoma ozdravil, vročina ga je zapustila in kmalu je vstal iz postelje. V učenju je prav dobro napredoval. Dne 22. nov. l. 1854. na praznik sv. Cecilije je bil preobleden v klerika. Že v prvih časih svojega bivanja v Oratoriju je kazal veliko nagnjenje in poseben talent za glasbo. Don Bosco ga je spodbujal, naj se marljivo uči igranja na harmonij in klavir. V kratkem se je tako izvežbal, da je prevzel službo organista in pevovodja v Oratoriju. Kmalu se je poizkusil tudi v komponiranju. Njegove skladbe so zbudile veliko pozornost in sčasoma je kot skladatelj tako zaslovel, da je njegova slava segala daleč preko mej njegove domovine. Caglierove cerkvene skladbe so v Italiji in v latinski Ameriki postale tako imenitne, da ga — pred leti — ni bilo skoro červenega zhora, ki bi jih ne bil proizvajal z nenavadnim uspehom.

Mašnik.

Don Boscovi kleriki so tedaj pohajali bogoslovne šole v turinskem semenišču. Odlikovali so se po nadarjenosti in neutrudljivi marljivosti. Tudi Cagliero je z najboljšimi uspehi dovršil bogoslovje in bil posvečen v mašnika l. 1862. Kmalu nato je napravil na turinski univerzi, ki je imela tedaj tudi bogoslovno fakulteto, doktorat iz bogoslovja.

Kot duhovnik se je Cagliero vsestransko udejstvoval; pred vsem pa je pomagal don Boscu pri vzgoji mladine in pri negovanju mladih klerikov. Kmalu je zaslovel tudi kot dober cerkveni govornik. Njegove pridige so bile preproste, brez posebnega nakitja, toda segale so naravnost v srce in obrodile vedno lepih duhovnih sadov. V cerkvi Marije Pomočnice je pridigoval redno vsako nedeljo tja do

leta 1875., ko je odšel v Ameriko.

L. 1867. je v domači župniji Costelnovo razsajala kolera. Cagliero je poprosil don Bosca, naj mu dovoli, da gre domačim duhovnikom na pomoč. Don Bosco mu je iz srca rad dovolil in goreči duhovnik se je tako odlikoval v požrtvovalnem delu za obolele na koleri, da mu je občina, v znamenje priznanja, dala kovati spominsko medaljo.

1875 — 1888.

Misijonar in apostolski vikar.

L. 1875 je odposlal don Bosco prvo gručo svojih misijonarjev v Ameriko. Kdo naj jim načeljuje? Don Bosco je izbral za to važno nalogo Cagliera, ki je bil tedaj vrhovni duhovni voditelj mlade salezijanske družbe. Cagliero je odpotoval s svojimi misijonarji v Argentinijo. Prvi salezijanski misijonarji so se nastavili v Buenos Aires, ter pričeli svoje delo najprej med civiliziranimi, posebno med izseljenci, med tem pa proučevali položaj ter premišljevali, kako bi svoje delo prenesli tudi med divje rdeče raztresene po širni Patagoniji.

Buenos Aires je svetovno mesto, kamor prihajajo ljudje vseh narodnosti; posebno mnogo je Italijanov. Povsod je bilo tedaj razširjeno brezverstvo in hudo sovraštvo do duhovnika. Žalostno se je odlikoval v tem oziru okraj Boka, kamor se duhovnik niti prikazati ni smel. Cagliero se ni ustrašil nobenega sovraštva, nobene nevarnosti; ogledal si je ves okraj, ki je bil tedaj brez cerkve. Hudo se mu je godilo, ko se je prvikrat prikazal v Boki. Urno je moral pobegniti, da ga niso napadli in ga pretepli. Toda to ni oplašilo srčnega apostola. Prosil je nadškofa dovoljenje, da sme s svojimi duhovniki tam postaviti majhno cerkvico. Nadškof je nekaj časa omahoval, ker se je bal za življenje novih misijonarjev, a naposled je le privolil. Neustrašeno so se lotili dela in kmalu je bila v Boki zgrajena kapelica za kakih petdeset oseb. Koliko so morali prestati misijonarji, preden so delo dokončali, je nepopisljivo. Razdražena druhal jim je hotela vpepeljiti hišo, večkrat so jih dejansko napadli, toda polagoma so se duhovi le pomirili. Ugled misijonarjev je začel rasti in kmalu so si pridobili naklonjenost tudi najhujših nasprotnikov. Pričeli so z delom

med mladino in v kratkem je ves tisti okraj popolnoma spremènil lice. Pozneje so salezijanci zgradili tam krasno cerkev, ki je postala središče živahnega verskega življenja za ves okraj.

Meseca septembra l. 1877. je don Bosco poklical Cagliariu zopet v Italijo, kjer je ostal do l. 1885. V tem času je večkrat prepotoval Italijo in v don Boscovem imenu ustanovil mnogo novih zavodov salezijancev in Hčera

se ni upal v notranjost. Najrazličnejša mnenja so bila glede števila Indijancev. Sami so trdili, da jih je toliko, da bi lahko strahovali vso Argentinsko državo. V resnici pa jih ni moglo biti več kot kakih 80.000. Ti Indijanci so se trdovratno upirali vsakemu poizkusu civilizacije, o krščanstvu niso hoteli nič slišati, ker so se bali, da bi s sprejetjem krščanstva izgubili svojo neodvisnost. V prejšnjih letih so misijonarji jezuitje iz Čile prekoračili Andsko gorovje ter

Belg. Kongo: Sv. krst.

Marije Pom., ki jim je bil duhovni voditelj in predstojnik. Z istim namenom je prepotoval tudi Francosko, Špansko in Portugalsko.

Vendar je imela bežja Previdnost druge načrte z gorečim, delavnim duhovnikom. Polje njegovega najplodovitejšega dela je bila *Patagonija*.

V Patagoniji so živeli tedaj divji, bojevití, ropoželjni rodovi. Argentinska vlada je morala vzdrževati ob meji veliko število vojakov, da so preprečili njihove roparske pohode. Često so divjaki napadli in pobili vojaško posadko, napadli civilizirano prebivalstvo in vse pobili, požgali in oropali. Patagonija, kakor tudi Pampa je bila tedaj do cela nepoznana pokrajina, nihče

poizkusili med njimi z delom pokristjanjenja. Svojo gorečnost so poplačali z življenjem.

L. 1879 je pa argentinska vlada sklenila ukrotiti te divje tolpe z vojaško silo. Poslala je v Patagonijo 9.000 vojakov. Hud je bil boj, a indijanske oborožene tolpe so bile premagane razkropljene. Indijanci so naposled spoznali brezuspešnost njihovega odpora, se vdali in se prilagodili mirnemu sožitju s priseljenci. Tedaj se je tudi pričelo pravo delo salezijanskih misijonarjev, da bi te Indijance, kolikor jih ni ugonobila bojna vihra, pridobili za krščansko vero in češčenje sv. križa.

V letih 1880 — 83. so sal. misijonarji preiskali vsó neizmerno prokrajino in prepoto-

vali poglobitne točke posebno ob rekah. Obiskali so indijanske naselbine kakor tudi nove naselbine civiliziranih, ki so se v velikem številu začeli naseljevati v notranjosti Patagonije. Delo pokristjanjenja je lepo napredovalo pod vodstvom misijonarja Fagnana. L. 1883. je sv. stolica ustanovila vikarijat za severno in srednjo Patagonijo in opostolsko prefekturo za južno Patagonijo in Ognjeno zemljo. Za apostolskega prefekta je bil imenovan msgr. Fagnano, za apostolskega vikarja pa msgr. Cagliari. Dne 8. dec. 1884. leta je bil Cagliari posvečen v škofa v cerkvi Marije Pom. v Turinu. Pri posvetitvi je bil navzoč don Bosco in 88 letna mati novoposvečenega škofa. Kmalu po posvetitvi se je msgr. Cagliari poslovil od don Bosca in zopet odpotoval v Argentinijo. Kot misijonar se je lotil dela s pravo apostolsko gorečnostjo. Ni se bal nobenega truda, nobene nevarnosti. Število krščenih Indijancev se je množilo od leta do leta in uspehi njegovega dela so bili vedno bolj očitni.

L. 1887. je bil v smrtni nevarnosti. V družbi svojih sobratov misijonarjev je potoval na konju preko visokih, strmih Kordiljer. Nenadoma se mu splaši konj in dirja z vso silo mimo groznih prepadov. Škof Cagliari ni izgubil prisotnosti duha. Da bi se izognil gotovi smrti, se vrže raz konja na mestu, ki se mu je zdelo manj nevarno. Obleži na tleh brez zavesti. Tovariši prihitijo in najdejo monsignora v žalostnem stanju. Pri padcu si je zlomil dvoje reber in se močno pobil. Poškodbe pa niso bile nevarne. Marija Pom. je čuvala nad svojim služabnikom: 26 dni je moral ostati v postelji pri nekem prijatelju, nato je nadaljeval pogumno svojo pot čez Kordiljere.

Ob don Boscovi smrtni postelji.

Msgr. Cagliariu je rekel notranji glas: pojdi v Turin k don Boscu umirajočemu. Odpotoval je nemudoma ter dospel v Turin na praznik Brezmadežne l. 1887. Ginljivo je bilo svidenje med don Boscom, čigar moči so popolnoma opešale, in gorečim misijonarjem.

Drugi dan je misijonar predstavil don Boscu deklico Indijanko, ki jo je msgr. Fagnano rešil smrti ob prvem svojem pohodu v Ognjeno

zemljo. Deklica je pokleknila pred don Bosca, rekoč: „Zahvalim se vam, da ste poslali misijonarje, ki so rešili mene in moje brate. Oznanili so nam krščansko vero in nam odprli vrata v nebesa.“

Kako se je radovalo don Boscovò srce pri teh besedah! Toda bolezen je neizprosno napredovala. Na sv. večer mu je msgr. Cagliari prinesel slovesno sv. popotnico.

Nato je hotel iti v Rim k sv. očetu, da bi mu poročal o misijonih, toda don Bosco mu je rekel: Ostani, boš šel pozneje. Msgr. Cagliari je ostal pri don Boscu ves čas ter bil priča njegove blažene smrti dne 31. jan. 1888.

Tisto leto je msgr. Cagliari prebil v Italiji. Don Boscov naslednik Mihael Rua pa ga je imenoval za svojega vikarja za vse hiše in zavode v Ameriki. Zato se je naslednjega leta zopet vrnil v Ameriko.

1889 — 1904.

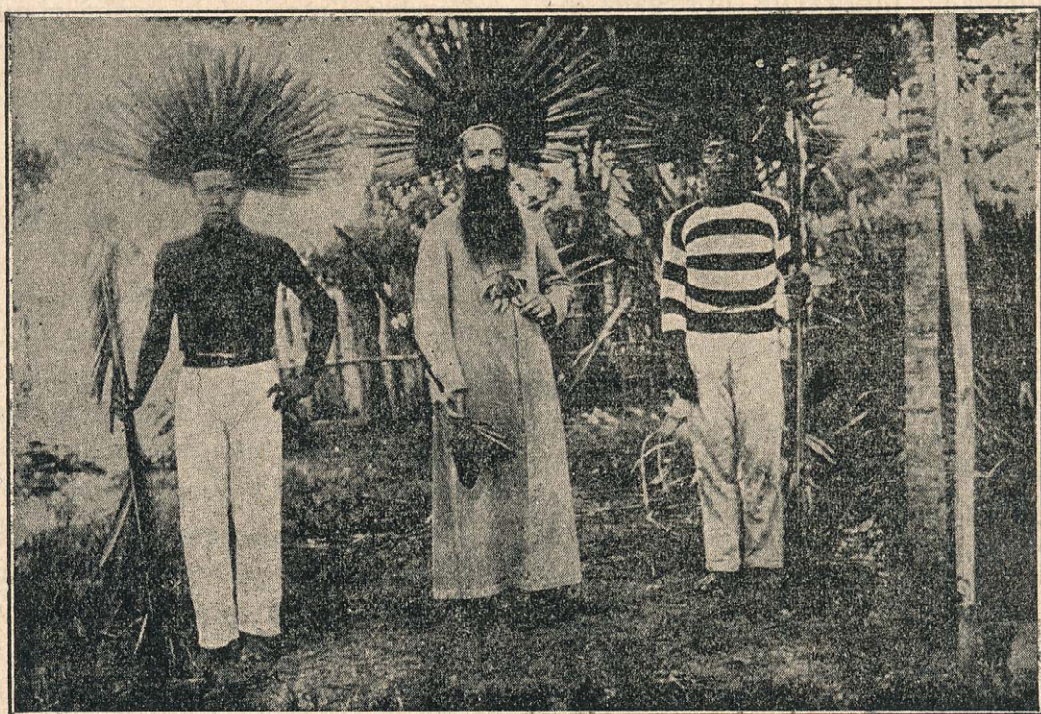
Civilizator Patagonije.

Načrt, kako pridobiti Patagonijo za krščansko vero in civilizacijo je bil preprost. Po inicijativi apostolskega vikarja Cagliera so salezijanski misijonarji odprli razne zavode, kjer so vzgajali mladino Indijancev, kakor tudi priseljencev, ki bi brez misijonarjeve pomoči polagoma prešli v popolno brezverstvo. Iz teh zavodov so misijonarji obiskovali indijanske naselbine in selišča civiliziranih ter vršili misijonsko delo. Število takih zavodov je naglo naraščalo. Ustanovili so zavode v Patagones (1879), Viedmi (1880.), Rio Gallegos in Chos Malal (1888.), Pringles in Roca (1880.), Canesa (1891.), Rawson (1892.), Fortin Mercedes in Junin de los Andes (1895.), General Acha in Santa Rosa (1896.), Viktor'a (1897.), Choele-Choel (1901.) in S. Cruz l. 1904. Mnogo misijonarjev nepozabnega imena je tam delovalo z apostolsko gorečnostjo. Tako D. Milanesio, T. Remotti, M. Govotto, E. Garrone in mnogo drugih, ki so se preselili v večnost ter že prejeli plačilo za svoje junaške žrtve. Vsem tem pa je bil msgr. Cagliari predstojnik, vodnik in svetovalec, pred vsem pa vzor neumornega dela in nedosegljive požrtvovalnosti. Njegova škofijska palača v Viedmi je bila nadvse preprosta:

z blatom zgrajena kočja z dvema sobicama, kjer je gospodaril veter, ki ima v Patagoniji menda svojo domovino. V svojih misijonskih pohodih je bil neutrudljiv. Pridigoval je Indijancem s tako prepričevalnosjo, da jih je nešteto pridobil za sv. vero. Bil je ljubezniv do vseh, toda posebno pozornost je obračal — po don Boscovem zgledu — na mladino, ki si jo je znal tako pridobiti, da ni več pozabila nanj. Nekoč je pridigoval Indijancem o sv. obhajilu. Po pridigi se oglasi sedemletna indijanska deklica in pravi, da bi tudi ona rada prejela

Lepi sadovi.

Delo sal. misijonarjev v Severni in Srednji Patagoniji se je tako lepo razvilo, da je vzbu- jalo največje občudovanje. Misijon je po 25 letih obstoja štel 14 župnij, 15 javnih cerkva, 9 zavodov za notranje gojence, 1 obrtno šolo in 3 poljedelske šole, 2 zavoda za gojitev redovniškega naraščaja, 8 otroških vrtcev, ki so jih vodile Hčere Marije Pom., 2 bolnici in hi- ralnici in več drugih človekoljubnih naprav. Posebno znamenita je bila bolnica v Viedmi, ki jo je vodil sal. misijonar E. Garrone, izvr-

Sal. misijonar Colbacchini kot kačik Bororcev.

Jezusa v svoje srce. Smehljaje ji reče monsi- gnor: Zaenkrat si še premajhna, počakaj, da bodo črešnje zrele. Nihče ni od tedaj mislil več na deklico. Toda Indijanka je ohranila v srcu škofove besede. Nekoč pride v zavod za deklice in prinese ravnateljici zrelih črešenj, rekoč: Pokažite jih škofu, da bo vedel, da so zrele in mi dovoli prejeti sv. obhajilo. Deklici se je želja izpolnila.

Zadnje misijonsko potovanje je škof Cagli- ero izvršil l. 1902., ko ga je poklical k sebi kačik Namunkurá, ki je s svojimi podložniki pobegnil v Kordiljere in se mu je bližala smrt. Cagliero je prepotoval tedaj 1500 km ter spo- toma obiskal vse misijone. Kačik, častljiv starček 86 let, je sprejel škofa z velikim vese- ljem kot božjega poslanca. Dal se je krstiti in z njim vred vsi njegovi podložniki.

sten zdravnik in ranocelnik. Od vseh strani so se Indijanci zatekali v to bolnico in našli v njej najskrbnejšo nego in zdravniško pomoč, Seveda je bil poglavitni namen misijonarjev z deli krščanskega usmiljenja pomagati dušam in jih pridobiti za nebesa. Prigodilo se je, da je pri- šel v bolnico Indijanec iz zelo oddaljenih krajev. — Kako si prišel semkaj, kdo te je poslal? ga vprašajo.

— Misijonar.

— Saj ni v tvojem kraju sedaj nobenega misi- jonarja.

— Seveda je, saj sem ga videl na lastne oči. Rekel mi je, naj grem semkaj in na poti sem ga zopet videl in me je spodbujal naj grem naprej. Peljali so ga v kirurgično sobo. Tam je visela don Boskova slika. Indijanec je vsklik- nil: Pogledajte, ta le misijonar me je poslal k vam.

1905 — 1926.

Kardinal.

Apostolski delegat.

Delo civilizacije v Patagoniji je bilo dovršeno. Msgr. Cagliero se je vrnil v Italijo s trdnim namenom je nadalje posvečati v korist katoliški cerkvi vse svoje moči. Papež Pij X. mu je poveril nalogo apostolskega vizitatorja v raznih škofijah v Italiji. L. 1908. pa ga je imenoval za apostolskega delegata v državah Srednje Amerike. Že v Argentini se je kot apostolski vikar izkazal kot izredno takten diplomat. S svojim vplivom je dosegel, da je argentinska ljudovlada upostavila pretrgane diplomatske zveze s sveto stolico, preprečil je zakon o razporoki ter pripomogel, da so bili imenovani škofje polni gorečnosti in delavnosti. V državah Srednje Amerike je vse vrelo in kipele. Težavne so bile tam razmere za katoliško cerkev. Ko je Pij X. poklical k sebi msgr. Cagliera ter mu razodel, kako važno nalogo mu namerava poveriti, je odgovoril:

— Svetost, star sem že!

Pij X. mu odgovori:

Jaz sem še starejši in imam na ramah vso težo sv. cerkve.

Msgr. Cagliero se je vdal in odpotoval na novo težavno mesto. Mnogo težav je moral premagati v novi službi, toda vsem je bil v polni meri kos. Znal si je tako pridobiti duhovščino, kakor tudi državne oblastnike, da so kmalu izginili vzroki nemirov, ki so prej pretresali te dežele. Povsod je kazal ne samo diplomatsko spretnost, ampak tudi res pravo apostolsko gorečnost za zveličanje duš. Ko je obiskoval razna mesta, so ga spremljali goreči pridigarji in spovedniki in po končanem slovesnem sprejemu se je začel misijon. Sam apostolski delegat je neumorno spovedoval in vršil slovesne cerkvene obrede.

Msgr. Cagliero je bil povišan do kardinalske časti l. 1915. ob stoletnici don Boscovega rojstva. Poslancu, ki mu je prinesel v imenu Benedikta XV. tozadevno poročilo, je rekel: »Sprejemem to izredno čast ne zame, ampak za salezijansko družbo, za don Boscove sinove, ki se povsod trudijo — po zgledu svojega duhovnega očeta — za zveličanje duš.« Dasi je bil Cagliero star tedaj že 78 let, vendar je bil še vedno pripravljen delati v korist sv. katoliški cerkvi. Tudi v tem je bil zvest posnemovalec don Bosca, ki je vedno ponavljal: Odpočili si bomo ne na tem svetu, ampak v nebesih.

Don Bosco mu je nekoč prerokoval: Poklicali te bodo v Italijo in poverili škofijo. Ta napoved se je uresničila l. 1920. ko je bil kardinal Cagliero po smrti kard. Boschija imenovan za škofa v Frascati pri Rimu. Bil je tedaj star že 83 let, vendar je z velikim uspehom vodil to škofijo do konca svojega življenja. Obhajal je slovesen evharističen kongres ter mu predsedoval kot delegat sv. očeta; organiziral je tudi svetoletno romanje, ter spremil k sv. očetu največje število romarjev.

Kljub visoki časti, s katero ga je odlikovala sv. stolica, je pokojni kardinal ohranil vedno preprostost pravega salezijanca. V Rimu je imel svoje stanovanje v sal. zavodu. Zatrjeval je, da mu ni živeti, ako ne sliši vsak dan hrupa živahne mladine. Med mladino in med svojimi sobratji se je počutil najsrečnejšega. Do konca svojih dni je pogostokrat potoval. Vsako leto je prebil dalj časa v Turinu, kamor ga je gnala želja osvežiti si spomin na davno preteklost v Oratoriju in na svojega očeta don Bosca, ki mu je bil zvest in vdan do poslednjega izdihaja.

Že slavčki žvrgolijo . . .

„Minila je zima in čas deževja je prešel, prikazale so se cvetke na naši zemlji, prišel je čas obrezovanja; zaslišal se je grlični glas, cvetoča vinska trta razširja svoj vonj.“ (Vs. pes. II. 11.). Prišla je pomlad. Vse se prenavlja, vse klije, brsti, kipi in se budi k novemu življenju. Ti čudežni pojavi kažejo vsemogočnost

Boga Stvarnika. Zares, krasno je stvarstvo božje. Toda Bog bi lahko, ako bi bil hotel, ustvaril še vse lepšo zemljo, še lepše svetove. Le ene stvari ni mogel ustvariti lepše in to je brezmadežna božja mati Marija. O Njej veljajo besede: „Vsa lepa si in madeža ni na tebi“ Sv. cerkev se zaveda veličine Marijine

in zato posveča, razven številnih praznikov med letom, ves cvetlični majnik Roži skrivnostni, brezmadežni Pomočnici krisjanov. Vse božje stvari tekmujejo, da dostojno proslave svojo Kraljico. Narava se je odela v prekrasen plašč, človeški otroci kitijo Njene podobe s cvetjem in dan na dan se dvigajo izpred šmarčničnih oltarjev molitve k majniški kraljici.

Pomladni čas je čas veselja; za Marijine častilce še prav posebno. Najboljši izraz veselja je pa petje. Zato kipe v tem času najlepši slavospevi k nebeški Kraljici po naših cerkvah, odmevajo po naših selih. Petju človeških otrok pa odgovarja, zdi se, pisan zbor neštetihi ptičic pevk, ki s svojim žvrgolenjem dvigajo človeško srce k Bogu, dobrotnemu Stvarniku.

Sv. cerkev, poznavajoča potrebo človeškega srca, ki svoja čuvstva najlepše izrazi s petjem, ima v svojih obredih mnogo petja. S petjem spremlja slovesne obrede Gospodovih dni, praznikov Marije in svetnikov božjih; s petjem otožnim, a zaupanja polnim, se poslavlja ob odprtih grobovih od umrlih svojih vernikov ter jih priporoča božjemu usmiljenju. Enako je Bog že v stari zavezi zapovedal Mojzesu, naj sv. obrede spremlja petje. Kralj David je brenkaje na harpo in prepevaje sv. pesmi, plesal pred skrinjo zaveze. V sveti noči so nad betlehemskim hlevčkom angelci novorojenemu Zveličarju prepevali, česar bi gotovo ne storili, ako bi vedeli, da s čim drugim bolj zadovoljijo božje Dete. Bog tedaj ljubi lepo petje in zato hoče, da ga častimo s petjem.

Petje in godba imata pa tudi veliko vzgojno moč bodisi v verskem življenju, bodisi v prosvetnem delovanju. Naš veliki Slomšek je o petju zapisal med drugim tole: „Pesmi so ljudstvu duhovne žile, po katerih tečejo resnice zdrave ali pa zmótne, ter oživljajo hudo ali dobro v srcu preprostega ljudstva.“ Lepa melodija bodisi nabožnih ali pa tudi narodnih popevk vzgojno vpliva posebno na otroško dušo in jo vnema za visoke in plemenite vzore. Zato nič čudnega, da je tudi čast. Janez Bosco, ta nedosegljivi vzgojitelj, spoznavši izredno moč pesmi na mlado dušo, pospeševal in z vsemi silami gojil petje med mladino.

Kot novomašnik je l. 1841. vstopil v zavod sv. Frančiška, namenjen nadaljnji izobrazbi mladih duhovnikov v bogoslovnih vedah. Dasi ni imel še jasnega načrta o svoji bodočnosti pred seboj — nameraval je še vedno vsto-

piti v kakō redovno družbo in se posvetiti vnanjim misijonom — je že začel zbirati ob praznikih okrog sebe zapuščeno mladino, ki bi drugače ne vršila svojih verskih dolžnosti. Posebno skrb je posvečal onim, ki so bili odpuščeni iz poboljševalnic in zaporov. Da bi pa bolje zavaroval med njimi red in čednost, si je pridobil nekaj omikanih in čednostnih mladencev, ki so s svojim zgledom dobro vplivali na svoje tovariše. Posebno pa so pomagali don Boscu pri gojitvi petja. Kmalu je častitljivi uvidel, da bodo nedeljski sestanki ob čitanju dobrih knjig in drugih razvedrilih brez petja sčasoma izgubili svojo privlačnost. Zato je začel z vso vnemo gojiti petje med svojo mladino in na Svečnico l. 1842. je iz več nego 20 mladih grl donela prva hvalnica veliki Materi Gospodovi: „Hvalite Marijo, o zvesti jeziki“... Na praznik Mar. Oznanjenja istega leta je bilo že nad 30 mladih pevcev.

Število dečkov je naraščalo in don Bosco je živel ves za svoje mlade prijatelje. Vsako nedeljo in praznik jim je nudil priložnost za sv. spoved in sv. obhajilo. Spovedoval je kar pod milim nebom na igrišču, ki je bilo na kakem travniku izven turinskega mesta. Nekateri dečki so se veselo igrali, drugi so se pa zbrali okrog don Bosca v senci košatega drevesa in se pripravljali za sv. spoved. Kdor je končal, se je vrnil k veseli igri; drugi so pa zapuščali igro in se približali spovedniku. Ko so vsi, ki so želeli, opravili sv. spoved, jih je don Bosco med petjem sv. pesmi peljal v kako turinsko cerkev, kjer so prisostvovali sv. daritvi in prejeli sv. obhajilo. Iznajdljiva ljubezen in gorečnost za zveličanje duš je silila božjega služabnika, da je iskal in uporabljal vedno novih sredstev, da bi čimveč mladine obvaroval nevarnosti ulice in zanemarjenja krščanskih dolžnosti. Posebno se je trudil ohraniti med svojo mladino navdušenje za petje. Naučil se je precej spretno igrati na glasovir in orgle, da bi tem ložje dosegel svoj namen. Za božične praznike istega leta je sam zložil ljubko pesmico k božjemu Detetu, kateri je tudi sam spisal besedilo. Imel je mnogo težav s svojimi mladimi pevci, a njegova gorečnost je premagala vse ovire. Ker je njegova soba postala premajhna za toliko pevcev, je bil primoran iti z njimi na prosto. Ljudstvo je z občudovanjem opazovalo ginljiv prizor: mladega duhovnika med množico dečkov, ki so z rahlim glasom ponavljali

novo božično pesnjico. Prvič so jo zapeli v cerkvi sv. Dominika, drugič pa v cerkvi Marije Tolažnice. Don Bosco sam je orglal in vodil svoj mladi zbor. Turinčani so bili navdušeni, ko so slišali prvič nežne otroške glasove v cerkvi.

Ker se mu je prvi poizkus tako posrečil,

Bororski kačik v gala-opremi.

je goreči služabnik božji zložil kmalu še eno evharistično pesem, kateri je sledilo še nekaj drugih, posebno Marijinih. Petje je vzbujalo v dečkih veselje in navdušenje ter privabljal vedno več mladine. Večkrat je peljal don Bosco svoje mlade prijatelje na romanje v kako Marijino cerkev izven Turina. Spotoma so molili rožni venec, peli litanije in druge nabožne pesmi. Nekega dne so se napotili k sloviti Marijini kapelici na nekem hribčku ob Padu izven Turina. Mladi romarji so se z don Boscom vkrcali v Turinu na tri velike čolne in odpluli nasproti svojemu cilju. Ko so bili sredi reke, so začeli navdušeno peti neko Marijino pesem. Lepo ubrano petje je privabilo kmalu množico radovednežev iz bližnjih hiš. Slučajno je šlo prav tedaj ob obrežju nekaj godbenikov mimo, ki so začeli spremljati s svojimi glasbili lahko melodijo. To je vzbudilo še večjo pozornost. Na obrežju se je zbiralo vedno več ljudi; nekateri so spremljali plavajoče barke in prepevali z don Boscovimi fanti. Ko so se ti izkrcali, jih je obdala nad tisoč glav broječa množica in navdušeno ploskala don Boscu in njegovim pevcem. Častitljivi je pa vse povabil na hribček k Marijini kapelici. Razvila se je dolga procesija; pred kapelico je imel služabnik božji, ki je znal porabiti vsako priliko za čast božjo in Marijino, prisrčen govor, v katerem je proslavljal Kraljico nebes in navduševal navzoče k zvestobi v Marijini službi.

Z nič manjšo gorečnostjo ni častitljivi pospeševal petja pozneje, ko je s pomočjo dobrotnikov pod vodstvom Marijinim odprl svoje zavode. Duhovnik Janez Cagliari, poznejši slavni misijonar Patagonije, je don Bosca zelo podpiral v plemenitem stremljenju. Bil je prvi sal. glasbenik, imeniten pevovodja in plodovit cerkveni skladatelj.

Ker je pa lepa in Bogu dopadljiva le pesem, ki kipi iz vernega in pobožnega srca, je don Bosco skrbel predvsem za čistost srca svojih varovancev. Često jim je ponavljal, naj si nikdar ne umažejo jezika in omadežujejo duše z grdimi pesmimi, da bodo nekoč vredni prepevati v družbi angelcev na čast nebeški Kraljici.

Poslednji nauki umirajočega don Bosca:

1. Salezijanci imajo posebno dolžnost zagovarjati, kjerkoli delujejo, oblast in veljavo sv. stolice. 2. Vsem salezijancem priporočam delo, delo in zopet delo. 3. Trudite se neprestano, da rešite kar največ duš! Če bi vi vedeli, koliko duš hoče Marija Pom. pripeljati v nebesa po salezijancih! 4. Ljubite se med sabo kot bratje! 5. Razširajte pogostno sv. obhajilo in pobožnost do Marije Pomočnice!

Iz naših misijonov.

S Kitajskega smo prejeli sledeče pismo:

Macau — China 8. III. 1926.

Prečastiti gospod!

Že dolgo se nisem oglasil pri Vas. Nikar mi tega ne zamerite! Na Kitajskem preživljamo sedaj silno burne čase. Pregarjanje in sovražstvo do vsega, kar je krščanskega, se vedno bolj širi; zato smo misijonarji tako zaposleni v raznih misijonskih poslih, da mi res ni preostajalo časa za poročanje. Od ranega jutra do pozne noči sem neprestano na delu in zvečer komaj čakam ure počitka.

Do prve adventne nedelje sem se močno trudil na misijonu in v sirotišnici v Macau, potem pa sem dobil za sirotišnico namestnika in se zopet posvetil izključno misijonu v *Wong-Leung-ton-u*. Tu sem lansko leto med najhujšo revolucijo, preganjanjem in stavkanjem zoper tujce sezidal hišo in kapelo. Mnogim in meni samemu se je zdelo, da ne bo mogoče dovršiti te stavbe, tembolj, ker je vlada sama podpirala revolucijo in preganjanje. A jaz sem se oborožil z molitvijo, molili so zame tudi prijatelji mojega misijona in je šlo. Moj hrbet je postal trd, skoraj neobčutljiv, da sem prenašal vse težave, dokler ni bila stavba dovršena. Sicer sem moral za dva mesca v pregnanstvo v Macau, toda navsezadnje se mi je le posrečilo, da sem se vrnil v Tao Moon. Ko sem dospel zopet na svoje mesto, sem se nemalo čudil, videč, da se do mene vsi zelo prijazno vedejo. Povsod sem bil z veseljem in prijateljsko sprejet. Ljudstvo mi je bilo tedaj naklonjeno, za maso stavkujočih in plačanih prekucuhov in hujskačev se nisem brigal.

Napel sem vse moči, da bi kolikor mogoče slovesno praznoval otvoritev novega misijonskega doma. V tem mi je dobro Wong-leung-tonsko ljudstvo šlo zelo na roko. Dvakrat sem skrivoma šel v Macau, da bi

pripeljal s seboj nekaj tovarišev misijonarjev na ta praznik, toda nihče se ni upal na pot radi prevelikih nevarnosti, dasi bi dobili v Macau vojaško ladjo na razpolago. Tao Moon je na južnem Kitajskem silno na slabem glasu. Mnogi mislijo, da tu sami ljudje prebivajo. Res je, da je tu glavni štab razbojnikov, a misijonar se ne sme ničesar ustrašiti. Gorje, če bi jaz gledal na to, kakšni ljudje tu prebivajo! Pobegniti bi bil moral takoj prvi dan.

Ker se mi ni posrečilo, dobiti za svojo slavnost zaželenih gostov, sem 18. oktobra kar sam vodil vse slovesnosti posvetitve in otvoritve nove misijonske hiše in kapelice. To je bil praznik, ne samo za kristjane, ampak tudi za pogane! Ves okraj se je oblekel v praznično obleko. Od vseh strani so ljudje prihajali v Tao Moon. Če si jih vprašal, kam gredo, so ti odgovorili: „T'in Čü Tong yap fo“ — Na praznik otvoritve katoliškega misijona. Kdor pozna to pokrajino in je bil priča tega gibanja, je moral vsklikniti: *Digitus Dei est hic!* Prst božji je tu. Le malokdo si je prej upal na pot iz strahu pred razbojniki. Oblasti in prebivalci pogani so sovražili vse, ki so sprejeli krščansko vero. Misijon je bil skoraj nepoznan, ker ni imel lastnega doma; med zidanjem se je pa razpoloženje spremenilo, vsak je prišel gledat, povpraševat in se zanimat za novo napravo, od katere so si obetali mnogo dobrega in koristnega. Ni čuda tedaj, če jih je otvoritvena slavnost toliko privabila v Tao Moon. Meni se je zdelo, ko sem s terase novega doma opazoval v ranem jutru to gibanje ljudstva, da se nahajam doma v Prekmurju ob proščanju, ko gre ljudstvo praznično oblečeno trumoma v cerkev. Da so bile poti varne, je mandarin poskrbel, da je narodna straža zasedla vse dohode cest in pazila, da so razbojniki mirovali. Pa tudi razbojniki so se

zanimali za novo misijonsko hišo. Mnogi so se praznično oblekli in prišli v Tao Moon se prepričati na lastne oči, kako je.

Zjutraj zgodaj sem spovedoval, nato sem krstil nekaj katehumenov, slovesno blagoslovil kapelo in maševal. Zbranemu ljudstvu sem govoril dolg govor, jim razlagal pomen misijona in koristi, ki jih prinaša deželi in njihovim dušam.

slovesnega sv. krsta. Imeli so priložnost prvokrat prisostvovati takim obredom. Mnogi so mislili, da se pri sv. krstu gode bogve kako grozne reči. Po slovesni otvoritvi misijona se jih je mnogo vpisalo med katehume. Škoda, da sem kmalu po posvetitvi moral v Macau, kjer so me čakala važna opravila in nisem mogel gojiti to vnemo. Vse sem izročil vodstvu mojega kateheta,

Belg. Kongo: Misijonar uči zamorce zidati hiše.

Popodne ob pol 4. je bilo skupno kosilo v nalašč za to postavljenem paviljonu iz bambusa. Bilo je okoli 400 povabljenih oseb. Med kosilom je svirala značilna kitajska godba; ves dan pa so slovesno grmeli papirnati topiči, katerih pok se je razlegal daleč na okoli.

Kosilu so sledili govori. Naš mandarin je močno hvalil krščanstvo in delo katoliških misijonarjev. Občinski mestni svetovalci so me imenovali za častnega občana in me drugi dan povabili na kosilo. Kakor pri meni, tako tudi tam smo, po kitajski šegi, jedli s palčicami namesto z žlicami. Sedaj živimo v popolni slogi in srčnem prijateljstvu. Pogonom zelo ugaja naša sv. maša in obred

ki pa mi je s svojim delom in vedenjem mnogo škodoval. Ko sem se vrnil v misijon, sem moral hitro popraviti vse napake in se sam lotiti dela. G. vizitator mi je dal na pomoč ljubeznivega sobrata francoza, ki mi pomaga pri delu, mi čuva dom ob moji odsotnosti in se uči kitajščino. To mi mnogo koristi, ker jaz lahko bolj z mirnim srcem krožim po raznih krajih svojega misijonskega okrožja.

Prav goreče priporočam v molitev sebe in moje kristjane. Pristrčno pozdravljam Vas in vse sobrate

vdani

Josip Kerec.
Sal. misijonar.

Iz Shillong-a v Indiji smo prejeli dvoje pisem, ki jih prav radi objavimo.

Shillong, 7. marca 1926.

Velečastiti g. urednik!

Previdnost božja je hotela, da sva sedaj kar dva Slovenca skupaj v Shillong-u (beri: Šilon) in sicer v isti hiši. V jezikov bogatem Assamu se čuje sedaj tudi mila slovenska govorica. Koliko časa bova skupaj ostala, ni znano.

Čudovito hitro se človek privadi vsemu! Kar se je zdelo sprva tako novo in nenavadno, je že postalo vsakdanje, staro. Oko se je privadilo na tuje noše in raznobarvne obraze, uho na različne tuje govorice. Ako bi ob nedeljah ne videl poganov pri delu, bi dostikrat skoraj mislil, da sem v kakem slovenskem gorskem kraju, zlasti ker me na domovino spominja obilica borovega drevja, rastočega na pogorju Assama, katero loči dolini reke Bramaputre in Sürme. Shillong je glavno mesto okraja, kjer prebiva narod Khasi. Leži visoko nad morjem in ima milo podnebje: nikdar ni prevroče, pa tudi ne prehladno. L. 1910. je postalo gubernersko mesto za ves Assam mesto vročega Gauhati-ja ob Bramaputri. Je tudi zdravilišče, oziroma letovišče mnogih Evrópejcev, ki se hodijo semkaj hladit ob vročih dnevih. Shillong je slikovito orientalsko mesto okrog in okrog obdano z griči. Evropejci so si sezidali tu mnogo krasnih vil, Hindóstanci pa imajo v njem svoje bazarje. Hiše domačinov so preproste, a prijazne. Mesto je tako razsežno kot kako veliko evropsko mesto; to pa radi tega, ker so hiše redko postavljene in obdane z vrtovi in drevjem. Lep razgled se nudi očem s kakega višjega hriba, bodisi ko sijejo žarki indijskega solnca na cvetoče drevje, bodisi ko zakraljuje na nočnem nebu luna in tisoč zvezdic pogleduje na električno razsvetljeno mesto. Po širokih mestnih cestah, pokritih z rdečim prahom, drče neprestano avtomobili v senci evkaliptov, bambusov in drugih orientalskih dreves. Sredi mesta je slikovito umetno jezero. Zelo številne so cerkve protestantskih sekt. Dasi imajo protestanti mnogo pripomočkov, vendar domačinov ne pridobe veliko, med tem ko se katoliška vera med njimi prav lepo širi.

Naša cerkev stoji na prijaznem gričku. Posvečena je bila l. 1913. Ta cerkev je neminljiv spomenik, ki so ga postavili nemški in poljski salvatorijanci, pa so dve leti pozneje radi svetovne vojne bili primorani zapustiti svoj cvetoči misijon. Ljudstvo se jih še sedaj s hvaležnostjo spominja.

Tu v Shillong-u imamo tudi novicijata. Dom namenjen za novicijata šele gradijo, a že zdaj nudi mičen pogled. Liki trdnjava je skrit med drevjem in iz te trdnjave bo čez nekaj let prišlo dosti bojevnikov za sv. vero med assamskimi narodi. Pred par meseci so novinci naredili izlet na najvišjo goro v tej okolici, na Peak (beri: Pik). Dviga se 2000 m nad morjem in nudi krasen razgled na vse strani po okolici, kjer narava v bujni krasoti slavi Stvarnika kot malokje. Na eni strani se vidi v dalji Leitkynsew, kjer je pomarančnega drevja in bananov kot pri nas bukev in smrek v gozdu in Cherrapoonje, kjer pada največ dežja na svetu; na drugi strani se pa svetlika mogočna, Indijcem sveta reka Bramaputra, ki jo spremljajo ogromni čajni nasadi. Žal, da v vseh teh krajih vlada še kraljestvo teme in malikovalstva. Naši novinci so sklenili postaviti na najvišjem vrhu znamenje sv. križa. Rečeno storjeno. S petjem in z mladeniškim navdušenjem so postavili križ, ki se sedaj vidi daleč na okrog.

Ne dolgo potem so hoteli pogani v bližnji vasi praznovati na čast svojim bogovom tri-dnevno slavnost. Pa, oj nesreča! Vse tri dni je lilo kot bi iz škafa vlival in to v suhem letnem času. Naenkrat se je začela širiti govorica: „Dežja je kriv oni križ na gori Peak!“ Razjarjeni so tedaj pogani kričali nad Romani (tako imenujejo nas katoličane) in jim želeli vse hudo. A križ še stoji in oznanja, da je le v križu rešenje.

Naše obrtne šole se lepo razvijajo in guverner jih je laskavo pohvalil tudi na višjih mestih. Poleg tiskarne in knjigoveznice imamo krojače, čevljarje in mizarje, katerim so se letos pridružili še mehaniki. Tudi naše deiavnice vršijo važno misijonsko delo. Iz njih bodo odšli mladeniči utrjeni v veri, ter bodo prenesli spoštovanje do krščanske vere v domače vasi, kjer vlada še poganstvo. Naši gojenci so prav dobri in misijonar lajik more storiti med njimi mnogo dobrega.

V sirotišnici imamo 6 razredov ljudske šole. Mnogo lepega bi Vam lahko povedal o teh dečkih. Sedaj ne jedo več z rokami, vsaj vsi ne. Želeti bi bilo, da bi imeli vsi jedilno orodje, tako bi postali bolj snažni; pa je blagajna vedno prazna, četudi sv. Jozef in sv. Anton prav marljivo skrbita za svojo družino. A kaj, ko je vse tako drago!

Zdaj se snuje tudi godba, saj so Khasi za glasbo precej sposobni. Tudi telovadski klub pokaže dostikrat svojo spretnost.

Sploh se obeta našim assamskim misijonom lepa bodočnost. Čakajo jih res važne in težke naloge. Vse kaže, da se pripravlja odločilni boj med katoliško na eni, protestantsko, muslimansko in pogansko fronto na drugi strani. Kdo bo zmagal? Zame ni nobenega dvoma: končna zmaga bo veljala katoličanstvu. Mi tu delamo in pričakujemo pomoči tudi od Vas. Z molitvami nas boste gotovo podpirali, da ne omagamo v boju. Kdor se pa čuti, naj pride na torišče! Drugič kaj bolj zanimivega.

Prisrčno Vas pozdravlja

prevdani v J. K.

Martin Berlec
sal. lajik, misijonar.

Iz Shillog-a smo prejeli tudi naslednje poročilo g. klerika Karla Mlekuša. Ker prav lepo spopolnjuje prvega ga tu podamo našim čitateljem.

„Jaz sem tu zelo zadovoljen. Rumenih obrazov sem se že privadil in prav nič ne pogrešam domačih krajev in ljudi. Pravijo, da je v Assamu mnogo jezikov. Pa je res. Assam ima kakih 8 milijonov prebivalcev, a šteje gotovo nad 60 različnih jezikov. Tu, kjer delujemo mi, prebiva narod Khasi, ki je eden izmed najmočnejših assamskih narodov, a šteje komaj 215.000 duš in še ta narod se deli v tri različna narečja. Nekatero narodnosti ne štejejo več kot tisoč duš. Tudi naša sirotišnica je v narodnostnem oziru cela Babilonija. Tu se govori španski, laški, angleški, khasi, hindostanski, garos in ker sva dva Slovenca tu, tudi slovenski. Jaz se učim za sedaj le angleški in khasi, v katerem jeziku bom prihodnji mesec pričel poučevati tretji razred ljudskih šol. Dela mnogo: nadzorovanje in poučevanje se bo menjavalo ves dan. Tu je nas 14 sobratov in 70 notranjih gojencev. Živimo popolnoma od božje previdnosti. Pred tednom smo bili tri dni brez luči, ker ni bilo denarja za petrolej.

Misijonsko delovanje tu prav lepo napreduje. Prebivalstvo je po večini mohamedansko

ali pogansko. Mohamedanca je silno težko pridobiti za krščanstvo, toda pogani so mnogo manj trdovratni in bolj sprejemljivi za resnico.

Neko nedeljo preteklega leta, med tem ko je mašnik v naši cerkvi delil vernim sv. obhajilo, se je približal obhajilni mizi majhen, kakih osem let star deček plahega pogleda. Vstavljal se je blizu obhajilne mize ter željno upiral svoj pogled v mašnika. Ko se je le-ta približal mestu, kjer je on stal, je izginila plašnost iz drobnega obraza, iztegnil je roke proti iznenadenemu duhovniku: „Ai ia U ia uga ruh, phadar! Daj Ga tudi meni, oče!“ je vzkliknil z žarečim obrazom. Vendar ni mogel biti uslišan, ker ni bil krščen. Bridko ihtočega so ga odvedli od tam. Vendar je Jezus nagradil to njegovo ljubezen. V božični noči preteklega leta je bil krščen in še v isti noči je stopilo novorojeno Dete v njegovo nedolžno, otroško srce.

Prvo nedeljo januarja letošnjega leta so naši misijonarji priredili nekak katoliški shod v Mawlai, majhni vasi blizu Shillong-a. Njeni prebivalci so skoro vsi pogani ali protestanti, katoličanov je komaj šest ali sedem. Shod bi moral trajati ves dan s celodnevним češčenjem. Toda kje opraviti sv. daritev? Kje izpostaviti Najsvetejše? V vasi ni bilo ne kapelice, niti katoliške hiše.

Iz zadrege je pomagala misijonarjem neka poganka, ki jim je dala na razpolago precej čedno sobico (kar je zelo redko pri Khasi). Naši novinci so jo lepo okrasili, postavili majhen oltar in jo tako spremenili v kapelico.

Shod se je vršil v najlepšem redu in množica nerednih poganov in protestantov je prisostvovalo govorom katoliških katehetov in misijonarjev, ki so poudarjali pričujočnost Jezusovo v presv. Zakramentu. Shod se je zaključil z blagoslovom podeljenim na obširnem dvorišču.

Tudi te svoje gostiteljice ni Jezus pozabil. Kakor je ona odprla svojo hišo Jezusu, tako je Jezus odprl njej zakladnico svojih milosti ter ganil njeno srce, ki se je dotlej trdovratno upiralo krščanski veri. Teden dni po omenjenem shodu je sporočila misijonarju, da želi biti poučena v katoliški veri.

A s tem še ni bil izčrpan vir božjega usmiljenja. Mnogi so sledili zgledu te ženske, ki je bila zelo uplivna, pravi steber poganstva v domačem kraju, tako da šteje danes Mawlai 80 katehumenov.“

Milosti Marije Pomočnice.

Marija Poglajen. Zg. Jablanica (Šmartno pri Litiji) piše: „Dalj časa sem bolehala na želodcu. Eno leto in osem mescev sem imela zelo hude želodčne napade, tako da sem smela le malokatero jed še uživati. Pomoči sem iskala pri treh dobrih zdravnikih, toda bilo je vse zastonj. Začela sem opravljati devetdnevnicu na čast Srcu Jezusovemu in Mariji Pom. in

upamo, da bo kmalu okreval.“

Fr. M. Blaguš, sv. Jurij ob Ščavnici piše: „Zahvaljujem se Mariji Pom. za čudežno ozdravljenje smrtno bolnega otroka. Zdravniška pomoč nam je odrekla aši zaupanje v Marijo Pom. ga je rešilo. Otrok je skoro popolnoma zdrav. Zato bodi hvala in čast Mariji Pom. Pošiljam majhen dar za svetišče.“

Salez. škofje za pogrebom kard. Cagliera. — Srednji msgr. *Guerra* ob straneh *Olivares* in *Munerati*.

napadi so minuli: zdaj smem vsako jed uživati. V znak hvaležnosti pošiljam 25 dinarjev.“

Marija Kumar v Slatinah (p. Rečica ob Paki) piše: „Znesek 100 dinarjev pošiljam v zahvalo Mariji Pom. za veliko milost, ki smo jo prejeli po njeni priprošnji. Moj mož je imel tako hudo pljučnico, da je zdravnik popolnoma obupal nad njim. Rekel je, da je nemogoče, da bi jô prestal. Kar je nemogoče pri ljudeh, je mogoče pri Bogu. Zatekla sem se k Mariji Pom. in smo začeli opravljati devetdnevnicu. Naše zaupanje ni bilo zastonj. Marija, ki nam je že tolikokrat pomagala, nas je rešila tudi sedaj. Možu se je bolezen bistveno zboljšala in

France Jožefa, Podvin, piše: „Naša rodnica Marija Golob je nenadoma ozdravela, ker je Mariji Pom. na Rakovniku obljubila dar za svetišče in objavo v Vestniku.“

Ana Sprager, Beltinci, poroča: „Naš mali Zvonimir je bil hudo bolan. Od 17. do 20. dec. smo imeli zanj pripravljeno mrtvaško svečico. Vsak hip smo mislili, da ga zaduši. Ko mu je bilo najhuje, sem se zatekla k Mariji Pom., ji obljubila dar ter objavo v Vestniku. Marijina priprošnja je pomagala: naš Zvonimirček se že veselo igra in je skoro popolnoma zdrav. Pošiljam v dar 100 Din.“

Marija Rožman, Artiče, piše: „Moja poro-

čena sestra je bila več dni v veliki smrtni nevarnosti. Ni bilo več pričakovati človeške pomoči. Obrnila sem se z velikim zaupanjem k Mariji Pom. in don Boscu in glej čudo! Bila sem uslišana: sestra mi je popolnoma okrevala.“

Nadalje se zahvaljujejo za prejete milosti:

Ivana K. Zg. Bernik za ozdravljenje roke. — **Obitelj Š.** Vransko za rešitev iz velike zadrege. — **Neimenovana** iz Smolnika (p. Ruše) za uslišano prošnjo. — **M. Kavčič**, Št. Jurij ob j. ž. Mariji Pom. in don Boscu za uslišano prošnjo, Pošilja 20 Din za svetišče. — **T. P.** Ljubljana, za srečno prestano operacijo. Pošilja 100 D. — **Trdina M.** Ljubljana, za hitro pomoč v bolezni. — **Josipina Bizjak** Idrija, za srečno izvršitev težke operacije na želodcu. — **Fr. Kramar**, organist, Poljane, za ozdravljenje bolezni v grlu. — **Marija Cehner**, Mariji P. in don Boscu za ozdravljenje. Dar 50 Din. — **Cecilija Oset**, Vransko, za uslišano prošnjo. Dar 100 Din. — **Ana Tomšič** za uslišano prošnjo. Pošilja 25 D. — **Ana Kovač** za ozdravljenje živčne bolezni in srčne napake. Dar 120 Din. — **Franc Lavrič** za večkratno uslišane prošnje. Dar 50 Din. — **Francka Novak**, Staranovavas, za ozdravljenje težko bolnega otroka. — **Ivana Kovačič**, Sodražica, za ozdravljenje težke bolezni. Dar 20 Din. — **Ivana Kolar**, Wuhred ob Dravi, za ponovno ozdravljenje otroka. Dar 30 Din. — **Angela Schrimpf**, Maribor, za ozdravljenje bolne matere in za pomoč v hudi stiski. — **M. Skraber**, Rogaška Slatina, za uslišano prošnjo. Dar 50 Din. — **F. Ž. Bloke**, za dobljeno zdravje. — **Neimenovana** v zahvalo za izkazano pomoč. Pošilja dar 350 Din. — **A. D.** Žirovnica za vse prejete milosti. Dar 100 Din. — **Neimenovana** iz Rovt za dobljeno zdravje. Osebno je prinesla obljubljeni dar. — **Marija G.** Poljane pošilja 100 Din za dobljeno zdravje. — **Neimenovana** iz Ljutomera pošilja 100 Din v zahvalo za srečno prestano operacijo. — **Alojzija Bogataj**, za vse prejete dobrote. Dar za svetišče 100 Din. — **Roža Mazora** iz Brečinja, za ozdravljenje. Pošilja 50 lit. — **F. A. P.** za zdravje pri živini. Dar 50 Din. — **Marjeta Fajdiga** za zdravje pri živini. Dar 40 Din. — **Neimenovana** za večkratno uslišano prošnjo v raznih bridkostih in težavah. — **Anica Srebot** za prejete milosti. Dar 30 lit. — **Fran Pečjak**, Ajdovec za čudežno pomoč v težki bolezni. — **A. Ž. A.** za večkratno uslišano prošnjo. — **Franciška Janičar** za uslišano prošnjo. Dar 100 Din. — **Franciška Virant** za prejete milosti. —

Marija Krnec, Ljubljana za dvojno ozdravljenje. Dar 25 Din. — **F. Z. Želumlje** za ozdravljenje bolne hčerke in druge milosti. — **Marija Senica**, Sevnica, za zdravje in več drugih milosti. — **M. K.** v Ž. za ozdravljenje težke bolezni. — **Marija Lenasi** za dvakratno uslišanje v bolezni. — **Ana Šeligo**, Vonarji, za mnogokratno uslišane prošnje. — **Katarina Kolar**, Podreber, za vrnjeno zdravje. — **Marija Uršič** za rešitev v velikih težavah. Dar 100 Din. — **Matija in Amalija Gubenšek** za uslišano prošnjo. — **Terezija Škrabar**, Griže, za srečno prestano operacijo. — **Štefan K. Ižekovci** za vrnjeno zdravje. — **M. K. Sv.** Vid na Planini, za pomoč v težki in neprijetni zadevi. — **Cecilija Koparc**, Dobrnjč, za ozdravljenje dveh bolezni. — **Franciška Brodnik**, Velke Lašče, za uslišano prošnjo v raznih zadevah. — **A. S.** Radna, za ozdravljenje. — **M. Z.** Moravče, za vrnjeno zdravje v težki bolezni. — **Šaruga Marija**, Tišina, za ozdravljenje. — **M. P.** za čudežno ozdravljenje po težki bolezni. — **P. Feliks Tavčar**, frančiškan, za ozdravljenje brez posebno težke operacije. — **F. R.** Škotjaloka, za pomoč v smrtni nevarnosti svojega brata. — **L. O.** iz Šentjurja za pomoč v hudi bolezni. — **Klammar Josip** za uslišano prošnjo v dušnih in telesnih zadevah. — **Neža Leskovšek**, Planina, za zdravje. — **Neimenovana** za uslišano prošnjo v raznih zadevah. — **J. A.** Trebnje, za uslišano prošnjo. — **Marija Gričar** za dve veliki milosti. — **Marija Grabner**, Zajesovnik, za ozdravljenje po dvakratni operaciji. — **Selma**, Loka, za hitro pomoč v bolezni. — **Helena Peklaj** za zadobljeno zdravje. — **J. S.** iz D. za uslišano prošnjo v zelo važni družinski zadevi. — **Jožefa Novšak**, Log, za uslišano prošnjo. — **Janez Jamšek** za izprošeno milost. — **Ogrizek I.** Kostivnica, za rešitev iz težkih gospodarskih razmer. — **Naglič Anton** za uslišanje v važni gospodarski zadevi. — **Terezija Črček** za razne milosti. Pošilja dar 100 Din. — **Sestra Valerija Knavs** za ozdravljenje v težki bolezni.

Zahvaljujejo se tudi:

P. Kramar čast don Boscu. Piše nam tako: „Bila sem v stiski; obrnila sem se do čast. don Bosca za pomoč z obljubo, da objavim milost, ako mi bo pomagal. Nepričakovano hitro sem bila uslišana.“ — **M. F.** Bukovica, čast don Boscu za uslišano prošnjo.

Josipina Grzetič se zahvaljuje, ker je bila uslišana v neki važni zadevi po priprošnji služabnika božjega Savio Dominika.

Praznik Marije Pom. kristjanov na Rakovniku.

23. — 24. maj.

○○○⊙○○○

Nedelja 23. maja.

- Zjutraj ob 6.** govôr, nato sv. maša pred Najsvetejšim. Nato sv. maše ob četrť na 8., ob 8. in pol 9.
O pol 10. govor, nato slovesna sv. maša.
- Popoldne o pol 4.** govor, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim;
ob 6. akademija pri lurški votlini (o slabem vremenu na hodniku srednjega dvorišča).
- Zvečer ob 8.** kratek nagovor pri lurški votlini, nato sprevôd s svečkami v svetišče, posvetitev Mariji Pom., govor, pete litanije, blagoslov.

Ponedeljek 24. maja.

- Zjutraj ob 4.** prva sv. maša, nato obhajilo;
ob 5. sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudištvo, po sv. maši govor. — Nato se vrste tihe sv. maše do pol 10.
ob pol 10. govôr, nato pontifikalna sv. maša.
Po sv. maši shod sotrudištva pri lurški votlini, o slabem vremenu v cerkvi.

Popoldne o pol 4. en govor v svetišču, drug govor na srednjem dvorišču. Po končanih govorih procesija s kipom Marije Pom. kristjanov.

Po procesiji, ki se pomika skozi svetišče na srednje dvorišče, bo v svetišču darovanje za svetišče. Nato na dvorišču blagoslov z Najsvetejšim.

Zaključek: koncert.

○○⊙○○

Opomba: 1) Da bo mogoče ustreči vsem romarjem in da se izognemo preveliki gneči, se je določil za popoldansko slavnost dvojni govor: eden v svetišču, drug na dvorišču. Prostor v svetišču bo med popoldanskim govorom izključno le za Marijine družbe in narodno nošo, za vse druge bo govor na srednjem dvorišču. Dohod na dvorišče bo po stopnicah desno od svetišča.

2.) Sveče se bodo prodajale pred svetiščem po isti ceni kakor v mestu.

3.) Starše prosimo, da pripeljejo ali pošljejo belooblečene otroke. Zbirali se bodo v zavodu (vhod skozi vrata za svetiščem) Za vodstvo in varstvo otrok bo dobro preskrbljeno. Če nimajo sveč, naj nesó v rokah sveže cvetke.

4.) Naj bo obilno zastopana tudi narodna noša!

5.) Procesija se bô vršila v naslednjem redu: Bandero Marije Pom. kristjanov. — Mali klerus. — Oratorijanci z Rakovnika in Mladinskega doma. — Gojenci zavoda. — Godba gojencev z Rakovnika. — Moški. — Marijine družbe z zastavami z **dežele**. — Marijine družbe z zastavami iz **mesta**. — Gospe. — Belooblečeni otroci. — Godba Mladinskega doma. — Pevci. — Duhovščina. — **Kip Marije Pom. kristjanov**. — Belooblečene gospodične. — Narodna noša. — Marijine družbe z dežele brez zastav. — Občinstvo.

Polovična vožnja.

Za shod na Rakovniku dne 24. maja (Praznik Marije Pom. kr.) je ministerstvo dovolilo polovično vožnjo. Vsak naj vzame na domači postaji celó vozovnico, katere **naj nikar ne odda** na ljubljanskem kolodvoru, ampak naj jo ohrani, da se bo ž njo peljal brezplačno nazaj. Prišedši v Ljubljano, naj si preskrbi **izkaznico**, da se je v resnici udeležil shoda. Izkaznice bo dobil v **pisarni salezijanskega sotrudištva** na Rakovniku. Polovična vožnja je dovoljena od 21. do 24. maja opoldne za prihod v Ljubljano, od 24. do 27. maja za odhod iz Ljubljane.

Hvala Vam!

Naši dobri sotrudniki in sotrudnice so nam v prvih mescih tega leta deloma s pošiljateljico za Vestnik, deloma s pošiljateljico za sv. maše in za svetišče v tako obilnem številu pokazali svojo naklonjenost, da čutimo dolžnost izreči vsem najtoplejšo zahvalo. S temi pošiljateljicami so pokazali, da upoštevajo naše potrebe in se zanimajo za don Boscove naprave. Naj bodo blagi darovalci uverjeni, da bomo znali ceniti njihovo radodarnost in da bomo vse, kar pošljejo, uporabili le v dobre namene, v čast božjo in blagor bližnjih. Obenem bomo pa prosili Boga, da jim vse, kar žrtvujejo za salez. naprave, stoterno poplača. Ohranite nam še nadalje ljubeznivo naklonjenost!

Nekrolog.

Dne 12. aprila je umrla v Jankovi pri Celju marljiva salez. sotrudnica in pospeševalka
g. Marija Gorenšek.

Delo za salezijansko družbo je pričela njena hčerka Marija, ki je po več letih marljivega delovanja vsa zadovoljna, da je delovala za salez. družbo v čast Pomočnici kristjanov, l. 1920. izdihnila blago dušo. Njeno delo je nadaljevala z isto gorečnostjo kakor hčerka. Letošnjo zimo pa je začela hirati. Četudi slabotna, je še vedno delovala do zadnjega. „Šele zadnji teden, tako poroča sotrudnica Marica G. je legla in dne 12. aprila ob šestih zvečer previdena mirno izdihnila. Gotovo je srečna, ker se je vedno toliko trudila za Marijo, zlasti za salez. naprave. Preden je umrla, je prosila mene in mojo mamo: „Prosim nadaljujte še namesto mene, podpirajte in pomagajte salezijancem,“ kar sve tudi radi obljubili.“ — Naj počiva v miru!

V Lomu pri Trziču je umrla sotrudnica in pospeševalka

g. Angela Meglič.

Od leta 1916. je z veliko ljubeznijo delovala in podpirala salez. dela, zlasti pri gradbi Marijinega svetišča, za kar je gotovo prejela lepo plačilo. — Naj uživa sladek mir!

Četudi nekoliko pozno, vendar ne moremo, da ne bi omenili dobrega sotrudnika

všč. g. Matija Okorna

in ga priporočili vsem sotrudnikom in sotrudnicam v blag spomin. Od leta 1918. je z večkratnimi darovi kazal ljubezen do don Boscove družbe in do Pomočnice kristjanov, h kateri se je zatekal z velikim zaupanjem. Kaj rad je prebiral Salez. Vestnik in knjige o salez. delovanju širom sveta in se je posebno zanimal za salez. misijone. Naj mu Bog bogato poplača!

Nadalje se priporočajo v molitev umrli; všč.

g. Bohanec I., dekan v Šmarjih, g. Gölmajer Jera iz Poljč; g. Zakrajšek Frančiška, Škufce; g. Jakovič I. Ljubljana; g. Marija Kropelj, Vojnik; g. Rabič Katarina, Škofja Loka; g. Grabenc Neža, Krovača pri Ribnici; g. Andrej Cesar, Sela pri Planini; g. Maček Franc, Prevorje; g. Perc Franc, Prevorje; g. Hrovat Janez, Artiče; g. Brčnik Apolonija, Stanice; g. Letnar Marjeta, Kosere; g. Korber Frančiška, Dol; g. Črnko Ana, Ščavnica; g. Miklavčič Marija, Poklek; g. Brtoncelj Marija, Železniki; g. Mohorič Neža, Železniki; g. Golob Lucija; g. Rozika Kühar, Bratanci.

Razno.

Gospod Rinaldi vrhovni predstojnik salez. družbe, se nahaja že dalj časa na vizitaciji v Španiji, kjer je salez. delo zelo razširjeno. Povsod ga z največjim navdušenjem pozdravljajo in mu prirejajo velike slovesnosti. G. Rinaldi je bil na Španskem mnogo časa inšpektor in dal tamošnjim sal. napravam velik razmah. Posebno slavo uživajo tam naše obrtne šole, najbolj kiparstvo in rezbarstvo. Pa tudi mizarske šole so na visoki stopnji. Lani so izdelali sobno opremo za kraljevo palačo po naročilu kralja samega. Letošnji obisk vrhovnega predstojnika bo dal zopet novo pobudo k delu in napredku.

Misijonsko razstavo bodo letos otvorili salezijanci v Turinu dne 26. maja. Vse predmete iz sal. misijonov, ki so bili v Rimu na razstavi, so prepeljali v Turin in dodali še novih. Razstava bo otvorjena celo leto in bo zelo zanimiva radi svoje mnogoličnosti.

Naše mednarodno bogoslovno semenišče šteje letos 180 bogoslovcev zbranih iz 25 držav; med njimi tudi 9 Slovencev. Po narodnost in jeziku so si tuji, vendar so vsi eno srce in ena duša, ker so vsi sinovi don Bosca, največjega opostola mladine. Saj veže vse le ena vez don Boscovega duha, en cilj: rešitev mladine, eno geslo: „Daj mi duše, drugo vzemi.“